

DOI: <https://doi.org/10.32347/2077-3455.2025.71.21-30>

УДК 72.03

Андрушко Тарас Васильович,
аспірант кафедри дизайну та основ архітектури
Національного університету «Львівська політехніка»
taras.v.andrushko@lpnu.ua
<https://orcid.org/0009-0003-9520-6123>

МІЖ МОДЕРНОМ І ПОСТМОДЕРНОМ – ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ НОВОГО МОДЕРНІЗМУ В АРХІТЕКТУРІ ЛЬВОВА

Анотація: у статті розглянуто теоретичні аспекти формування неомодернізму в архітектурі Львова на початку XXI століття. Встановлено, що неомодерністські тенденції в міському середовищі поєднують модерністську раціональність із новими, постпостмодерними семантичними та культурологічними акцентами, які раніше не отримували достатнього системного теоретичного осмислення. Попередні наукові розвідки здебільшого обмежувались локальною ідентифікацією подібних явищ, подаючи їх як фрагментарні прояви оновленого модерністського світогляду [1]. Паралельно у світовому дискурсі, зокрема в дослідженнях, що висвітлюють філософські та естетичні засади неомодернізму, наголошується на важливості удосконалення термінологічної бази й методологічних підходів [2]. Водночас у межах цього дослідження, під «неомодернізмом» розуміється переосмислене продовження модерністської архітектурної парадигми, яке зберігає раціональність і ясність форм, проте адаптується до сучасних соціокультурних умов, уникаючи утопічного пафосу й водночас не вдаючись до характерної для постмодерну іронії та історичних цитат. Отримані результати покликані сприяти формуванню більш цілісної концептуальної платформи для вивчення неомодерністської архітектури у Львові та за його межами.

Ключові слова: модернізм; постмодернізм; неомодернізм; сучасна архітектура; архітектурна термінологія; архітектура початку XXI століття; пізній модернізм.

Постановка проблеми. Архітектура Львова періоду 2000–2020-х років є відображенням складної взаємодії різноманітних стильових, технологічних та ідеологічних впливів. Попри поширення постмодерних, деконструктивістських та історизуючих тенденцій, у міському просторі все частіше простежуються об'єкти, які демонструють повернення до модерністської формальної мови, однак уже без первинного ідеологічного пафосу та з урахуванням сучасного

соціокультурного контексту. Такі явища дослідники пропонують позначати терміном «неомодернізм», підкреслюючи їх оригінальну сутність та відмінність як від класичного модернізму, так і від парадигми постмодерну. Частина наукових праць, зокрема у львівському контексті, свідчать про спроби осмислення цього явища як окремого феномену, що постає на тлі глобальних інтелектуальних пошуків та процесів переоцінки формотворчої спадщини ХХ століття [1]. У цьому дослідженні автор під «неомодернізмом» розуміє архітектурний напрям, що наслідує основні принципи модернізму — раціональну організацію простору та ясність форм, проте модифікує їх відповідно до цінностей і реалій початку ХХІ століття, не залучаючи прямого історизму та відвертої іронії, властивих постмодерну.

Попри це, досі не існує усталеного понятійно-категоріального апарату, який би дозволив адекватно інтерпретувати неомодернізм у львівській архітектурі як складник ширших суспільно-культурних трансформацій. Брак систематизованих теоретичних досліджень зумовлює актуальність цієї тематики та формує підґрунтя для подальшого наукового пошуку. Стаття покликана актуалізувати проблему термінологічного й концептуального визначення неомодернізму, закладаючи теоретичну основу для глибшого розуміння його морфологічних, семантичних та культурологічних аспектів.

Аналіз останніх джерел та публікацій. Теоретичне осмислення неомодернізму в архітектурі Львова відбувається на перетині локальних і міжнародних наукових традицій. Опубліковані дослідження, присвячені сучасним проявам модернізму, умовно можна поділити на дві групи: праці, зорієнтовані на конкретний локальний контекст (передовсім львівський) та джерела, які розглядають неомодернізм у ширшому світовому теоретичному полі.

До першої групи належать публікації, що безпосередньо стосуються львівської архітектури 2000–2020-х років. Зокрема, Р. Франків пропонує термін «неомодернізм» як найбільш адекватне означення для понять, пов'язаних із оновленою модерністською парадигмою [1]. Аналіз формотворення житлових будинків із рисами стриманої експресії подано у працях А. Павліва, який також використовує цей термін, приділяючи увагу конструктивним та композиційним особливостям споруд [3]. Інша категорія локальних джерел звертається до суспільної рецепції модерністських об'єктів, як-от у дослідженнях Б. Черкеса, де наголошено на позитивному сприйнятті модерністського храму в спальному районі Сихів, попри домінування постмодерної естетики [4]. Ю. Юрик аналізує «новаторські» об'єкти, порушуючи питання ідентичності та маркерів часу, зауважуючи складність інтеграції модерністських форм у традиційні ментальні моделі містян [5]. С. Лінда та Я. Юрик розглядають архітектурний контекст

України на тлі пошуків стилю у багатоквартирному житлі, протиставляючи історизм і пізньомодерністські тенденції та відзначаючи конкуренцію ціннісних орієнтацій [6].

До другої групи належать праці, що намагаються окреслити неомодернізм як частину ширшого спектра післяпостмодерних напрямків. Так, Б. Чарковський (Siarkowski) розглядає неомодернізм як феномен, що постає на межі з іншими новітніми інтерпретаціями модерністських принципів [7]. Е. Де Ла Фуенте інтерпретує його крізь призму «естетичного капіталізму», наголошуючи на ролі економічних та культурних чинників [8]. У працях А. Шийковської-Пійотровської (Szyjewska-Piotrowska) йдеться про філософське значення неомодерних тенденцій, які втрачають утопічну спрямованість і набувають плюралістичних ознак [2].

Аналіз глобальних джерел, які визначають модерністську спадщину [9] та нові підходи до неї, свідчить, що сучасні дослідники переосмислюють модерністську форму як складний історико-культурний факт, позбавлений первинної ідеалістичної риторики. Відтак, неомодернізм постає не як просте продовження «класичного» модернізму, а як нова якість, інтегрована у час після постмодерну. Такі джерела, зокрема, звертають увагу на семіологічні аспекти сучасної архітектури [10] та зміни в підходах до простороформування, які враховують інформаційну добу, відсутність однозначних стилістичних пріоритетів і зростаючу вагу локального соціокультурного контексту.

Таким чином, існуюча наукова література пропонує широкий спектр теоретичних підходів до осмислення неомодернізму, проте загальною проблемою залишається фрагментарність та відсутність цілісної методологічної рамки. Локальні дослідження зосереджені переважно на морфології та одиничних прикладах, у той час як міжнародні концептуальні праці частіше виходять на рівень макроаналізу, оперуючи широкими світоглядними категоріями. Об'єднання цих двох підходів може допомогти сформувати цілісніше уявлення про неомодернізм як самостійний феномен, потенційно придатний для системного дослідження і теоретичного обґрунтування у контексті львівської архітектури.

Мета статті полягає у виробленні цілісної теоретичної концепції для інтерпретації неомодерністських тенденцій в архітектурі Львова 2000–2020-х років, що включає систематизацію наявних у літературі уявлень, окреслення морфологічних і семантичних ознак, виявлення їх соціокультурних підстав та розробку аналітичного понятійно-категоріального апарату, придатного для подальших досліджень.

Матеріали та методика дослідження ґрунтується на широкій джерельній базі, що включає наукові статті, монографії, архітектурні проєкти, а також

електронні ресурси, що містять інформацію про сучасну львівську архітектуру, її авторів, проекти та побудови, які мають неомодерністські риси. Науковий апарат дослідження поєднує методи критичного аналізу літератури, систематизації та порівняння теоретичних позицій, а також морфологічний підхід до опису формотворення. Застосовано семіотичний аналіз для розкриття символічного і культурологічного змісту архітектурних рішень, а також контекстуальний метод, що дає змогу поєднати архітектурні форми із ширшим соціальним, історичним та ідеологічним тлом.

Виклад основного матеріалу. Неомодернізм в архітектурі Львова 2000–2020-х років слід розуміти як феномен, що формувався на перетині глобальних переосмислень модерністської спадщини і локальних умов пострадянського та постсоціалістичного суспільства [1]. Формотворення цієї тенденції стало можливим завдяки поступовому подоланню простих дуальностей «модерн – постмодерн» та набуттю архітектурою більш пластичної, «плинної» сутності, де модерністські принципи раціональності, простоти та функціоналізму опиняються в якісно новому семантичному полі, адаптованому до умов початку XXI століття [7; 8].

В основу неомодернізму лягло усвідомлення того, що «класичний» модернізм з його вірою у лінійний прогрес та універсальні формули гармонії став надбанням історії, а його авангардна утопічність уже не може залишатись беззастережним ідеалом [11]. Водночас постмодернізм, з його критикою великих наративів і тяжінням до іронії, історизму та фрагментарних цитат, не задовольняє потреби нового покоління архітекторів та користувачів архітектури, які шукають у сучасних будівлях не стільки розважливу іронію, скільки ясну функціональність, але вже без ідеалістичного пафосу раннього модернізму [8]. Відтак неомодернізм можна сприймати як спробу реінтерпретації модерністської бази на нових світоглядних засадах, де зникає уявлення про єдину правильну формулу простору, а натомість з'являється пошук гнучких та адаптивних рішень у змінних соціокультурних середовищах [2].

Значущим аспектом неомодернізму у Львові є поєднання міжнародного контексту з локальною традицією. Місто, що має тривалу історію архітектурної освіти та впливового професійного середовища, пропонує унікальний ґрунт для еманации оновлених модерністських форм [1; 4]. У цьому сенсі важливо враховувати, що Львів, маючи багатоплановий історичний шар – від історизму та сецесії до міжвоєнного функціоналізму і радянського неоконструктивізму, – забезпечує широкий спектр взірців, на тлі яких неомодерністські об'єкти можуть бути зіставлені, проінтерпретовані й переоцінені [5]. Хоча прямої генетичної тягlosti між модерністськими періодами минулого та сучасними неомодерністськими проявами небагато, сам факт наявності у міському просторі

прикладів функціоналізму сприяє легшому включенню нових модерністських форм у загальний візуально-просторовий контекст.

Локальні дослідження, зокрема праці Р. Франківа, підкреслюють потребу теоретичного осмислення і термінологічного окреслення явища неомодернізму, вказуючи, що архітектори використовують модерністську естетику, але вже у новому змістовому наповненні [1]. Аналіз житлових будинків середньої поверховості, представлений у студіях А. Павліва, свідчить про те, що форми, близькі до модернізму, можуть мати стримано експресивний вигляд за рахунок асиметричності, контрастної поліхромії, змішування різних фактур та матеріалів, при цьому не вдаючись до відвертого декоративізму [3]. Це наближає неомодернізм до розширеного поняття сучасної архітектури, де головним прийомом залишається композиція загальних мас, а не декоративне оздоблення, однак змінилась ціннісна парадигма: форми не претендують на абсолютну істину, а лише пропонують гнучку, контекстуально зумовлену інтерпретацію простору.

Дослідження громадського сприйняття модерністського храму у Сихові, проведене Б. Черкесом, демонструє, що попри домінування постмодерних тенденцій у той час, модерністська естетика не була відторгнута суспільством [4]. Це підтверджує думку про те, що неомодерністські об'єкти можуть знайти відгук у спільноті, яка вже звикла до різноманітності форм і значень, що виникли у часи післяпостмодерну. Аналогічно, Ю. Юрик звертає увагу на труднощі афілювання нових модерністських споруд із усталеними типами ідентичності (національна, конфесійна), підкреслюючи певний «вакуум» у прочитанні абстрактних форм [5]. Така ситуація виразно свідчить про потребу глибших інтерпретаційних рамок, які б пояснювали семантику неомодерністських форм у час, коли архітектура вже не є лише інструментом поширення певних ідеологій, а перетворюється на медіум складних, багаторівневих повідомлень.

Світовий дискурс підкреслює проблематику означення неомодернізму та близьких до нього понять у ширшому контексті. Наприклад, Б. Чарковський розглядає неомодернізм як спробу відновити модерністську раціональність, доповнену новими символічними кодами [7]. Е. Де Ла Фуенте, вказуючи на роль естетичного капіталізму, наголошує, що неомодернізм постає не лише як стильова тенденція, а й як продукт глобальних економічних і культурних процесів [8]. Ці праці дозволяють побачити, як львівський матеріал співвідноситься із ширшими світовими перетвореннями ідейного поля архітектури.

Аналізуючи морфологію неомодерністських об'єктів, важливо відзначити різноманітність композиційних підходів. Відмовляючись від ортодоксальної

«коробковості» чи суворого функціоналізму раннього модернізму, архітектори експериментують із масою, пластикою фасадів та матеріалами. При цьому геометрична ясність усе ж переважає, а орнаментальні рішення, якщо й з'являються, то мають підкреслено абстрактний характер, позбавлений декоративно-історичних алюзій [3]. Порівняно з постмодерними об'єктами, неомодерністські будівлі менш експліцитно тяжіють до стилістичних цитат, вони радше працюють із самою сутністю простору, пропонуючи «конструктивний орнамент» у грі фактур та об'ємів. Семіологічні дослідження, на кшталт праці Nia та Rahbarianyazd, показують, що в сучасній архітектурі значення будівлі формується не лише через історичну спадщину чи політичну ідеологію, а й завдяки здатності форми транслювати сприйняття сучасності, технологічного прогресу й мінливих соціальних практик [10].

Одним із чинників формування неомодернізму є зміна архітектурної освіти та практики. Перехід від радянської до пострадянської та європейської моделі професійного навчання, збагачення інструментарію проєктування, інтеграція до міжнародних мереж обміну досвідом – усе це вплинуло на форму та зміст сучасної архітектури Львова. Оновлені навчальні програми, можливість стажування за кордоном, вільний доступ до інформаційних ресурсів сприяють переосмисленню формальних канонів та естетики, відкриваючи шлях до вивчення модерністської спадщини без ідеологічного тиску минулого [1]. Завдяки цьому неомодернізм постає не як напівсвідоме наслідування світових трендів, а як усвідомлений творчий пошук, спроба побудови власного дискурсу з урахуванням локальних сенсів.

Таким чином, неомодернізм у львівській архітектурі можна розглядати як явище, що поєднує в собі:

- оновлену модерністську парадигму, очищену від утопічного пафосу;
- адаптацію до постпостмодерного плюралізму, в якому історизм та орнаментальні мотиви не відкидаються повністю, але підпорядковуються новій логіці простору і смислів;
- врахування локальної традиції архітектурної освіти і досвіду формування сучасного міського середовища;
- зростаючу увагу до соціокультурних, семіотичних та інформаційних чинників, які визначають спрямованість формотворчого процесу на початку XXI століття.

Неомодернізм слід розуміти не як застиглу стилістичну категорію, а як динамічне поле пошуку, де модерністська форма використовується як відправна точка, але постійно корегується, видозмінюється та доповнюється під впливом нових світоглядних парадигм. Подальша розробка понятійно-категоріального апарату, зокрема на базі осмислення досвіду львівської архітектури, може стати

підґрунтям для глибших наукових студій, порівняльних аналізів із іншими містами та країнами, а також для критичної оцінки потенціалу неомодернізму у майбутньому архітектурному процесі.

Висновки:

Неомодернізм в архітектурі Львова початку ХХІ століття можна розглядати як явище, що виникає на тлі критичного переосмислення модерністської спадщини та досвіду постмодерної епохи. Він не прагне повернутися до утопічних ідеалів раннього модернізму, а радше адаптує раціонально-просторові принципи до сучасних культурних, соціальних і технологічних умов. Замість чіткого ідеологічного навантаження неомодерністські об'єкти пропонують більш гнучку систему інтерпретацій, в якій цінність надається не історичній цитаті чи іронії, а просторовій логіці та стриманій пластичності.

Львівський досвід демонструє, що неомодернізм може органічно вписуватися у складне історико-культурне тло міста, взаємодіючи зі спадщиною різних епох. За відсутності вимог до абсолютної істинності форми ця тенденція здатна осмислювати архітектуру як «відкритий код», де семантика створюється у взаємодії з користувачем та контекстом. Зміни у професійній освіті, вільні комунікації з європейським інтелектуальним простором, а також вплив інформаційної доби стимулюють появу різновидів модерністських рішень, не пов'язаних жорстко з якоюсь однією ідеологічною програмою.

Неомодернізм як цілісний феномен все ще перебуває у стадії теоретичної артикуляції. Його вивчення має перспективи як у напрямку подальшого методологічного обґрунтування, так і у розробці більш точного термінологічного апарату, що дозволить адекватно оцінити феномен в ширшому соціокультурному, містобудівному та філософському контекстах.

Список літератури:

1. Frankiv R. Theoretical and terminological bases for definition of neo-modernist architecture in Lviv. *Architectural studies*. 2019. Т. 5, № 2. С. 75–81. DOI: <https://doi.org/10.23939/as2019.02.075>
2. Szyjowska-Piotrowska A. Neo/modernism – philosophical awareness in art. *Art Inquiry. Recherches sur les arts*. 2016. № 18. С. 23–36. URL: <https://bibliotekanauki.pl/articles/593825.pdf> (дата звернення: 12.12.2024).
3. Ciarkowski B. Non-Modern modernity? Neomodern architecture. *Art inquiry*. 2016. N 18 (27). С. 87–97.
4. Павлів А. П. Особливості формування екстер'єрів житлових будинків середньої поверховості 2010-2015 рр. м. Львова. *Сучасні проблеми архітектури і містобудування*. 2016. № 42. С. 322–332. URL:

<https://repository.knuba.edu.ua/bitstreams/cc1b8eec-c564-4a49-9ac2-e196cc99ed8a/download> (дата звернення: 12.12.2024).

5. Черкес Б. С. Сучасна архітектура Львова між історизмом та реставраціонізмом. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка» — Архітектура*. 2009. № 656. С. 3–4.
6. Юрик Я. Архітектурна ідентичність сучасного, Львова. *Архітектура громадських споруд та містобудування*. 2013. № 2. С. 215–218. URL: <https://tihae.org.ua/pdf/t2013-02-46-yurik.pdf> (дата звернення: 17.12.2024).
7. Лінда С. М., Юрик Я. Пошуки стилю в архітектурі сучасного багатоквартирного житла України. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка» — Архітектура*. 2007. № 585. С. 77–84.
8. DeLaFuente E. Neo-Modernism: Architecture in the Age of Aesthetic Capitalism. *Aesthetic Capitalism*. 2014. № 15. С. 128–148. URL: https://brill.com/downloadpdf/book/edcoll/9789004274723/B9789004274723_009.pdf (дата звернення: 20.12.2024).
9. Frampton K. *Modern Architecture: A Critical History (World of Art)*. 5th ed. London: Thames & Hudson, 2020. 736 p.
10. Nia H. A., Rahbarianyazd R. Aesthetics of Modern Architecture: A Semiological Survey on the Aesthetic Contribution of Modern Architecture. *Civil Engineering and Architecture*. 2020. Т. 8, № 2. С. 66–76. DOI: <https://doi.org/10.13189/cea.2020.080204>
11. Curtis W. J. R. *Modern architecture since 1900*. 3-тє вид. London : Phaidon Press, 1996. 736 с. URL: <https://archive.org/details/modernarchitectu0000curt/page/n3/mode/2up> (дата звернення: 03.01.2025).

References

1. Frankiv, R. (2019). Theoretical and terminological bases for definition of neo-modernist architecture in Lviv. *Architectural Studies*, 5(2), 75–81. <https://doi.org/10.23939/as2019.02.075> (in English).
2. Szyjowska-Piotrowska, A. (2016). Neo/modernism – philosophical awareness in art. *Art Inquiry. Recherches sur les arts*, (18), 23–36. Retrieved December 12, 2024, from <https://bibliotekanauki.pl/articles/593825.pdf> (in English).
3. Ciarkowski, B. (2016). Non-modern modernity? Neomodern architecture. *Art Inquiry. Recherches sur les arts*, 18(27), 87–97. (in English).
4. Pavliv, A. P. (2016). Osoblyvosti formuvannia ekster'ieriv zhytlovykh budynkiv serednoi poverkhovosti 2010–2015 rr. m. Lvova (Features of the formation of exteriors of medium-rise residential buildings in Lviv, 2010–2015). *Current Problems of Architecture and Urban Planning*, (42), 322–332. Retrieved December

- 12, 2024, from <https://repository.knuba.edu.ua/bitstreams/cc1b8eec-c564-4a49-9ac2-e196cc99ed8a/download> (in Ukrainian).
5. Cherkes, B.S. (2009). Suchasna arkhitektura Lvova mizh istoryzmom ta restavratsiionizmom (Modern architecture of Lviv between historicism and restorationism). Visnyk Natsionalnoho universytetu "Lvivska politekhnikha" – Arkhitektura, (656), 3–4. (in Ukrainian).
 6. Yuryk, Ya. (2013). Arkhitekturna identychnist suchasnoho Lvova (Architectural identity of contemporary Lviv). Arkhitektura hromadskykh sporud ta mistobuduvannia, (2), 215–218. Retrieved December 17, 2024, from <https://tihae.org.ua/pdf/t2013-02-46-yurik.pdf> (in Ukrainian).
 7. Linda, S. M., & Yuryk, Ya. (2007). Poshu-ky styliu v arkhitekturi suchasnoho bahatokvarty-rnoho zhytla Ukrainy (Search for style in the architecture of modern multi-apartment housing in Ukraine). Visnyk Natsionalnoho universytetu "Lvivska politekhnikha" – Arkhitektura, (585), 77–84. (in Ukrainian).
 8. De La Fuente, E. (2014). Neo-modernism: Architecture in the age of aesthetic capitalism. Aesthetic Capitalism, (15), 128–148. Retrieved December 20, 2024, from https://brill.com/downloadpdf/book/edcoll/9789004274723/B9789004274723_009.pdf (in English).
 9. Frampton, K. (2020). Modern architecture: A critical history (5th ed.). London: Thames & Hudson. (in English).
 10. Nia, H. A., & Rahbarianyazd, R. (2020). Aesthetics of modern architecture: A semiological survey on the aesthetic contribution of modern architecture. Civil Engineering and Architecture, 8(2), 66–76. <https://doi.org/10.13189/cea.2020.080204> (in English).
 11. Curtis, W. J. R. (1996). Modern architecture since 1900 (3rd ed.). London: Phaidon Press. Retrieved January 3, 2025, from <https://archive.org/details/modernarchitectu0000curt/page/n3/mode/2up> (in English).

Abstract

Taras Andrushko, Postgraduate student of Design and Fundamentals of Architecture Department of Lviv Polytechnic National University.

Between modernism and postmodernism: theoretical aspects of neo-modernism in the architecture of Lviv

Neo-modernism in the architecture of Lviv in the early twenty-first century represents a complex and evolving phenomenon that emerges at the intersection of reinterpreted modernist principles and the broader socio-cultural changes characteristic of post-socialist and post-postmodern contexts. This study aims to illuminate the

defining features of Lviv's neo-modernist architecture, focusing on its transition from strictly functionalist doctrines to more context-sensitive and user-oriented design strategies. The investigation highlights how neo-modernist buildings in Lviv draw inspiration from classic modernism's clarity of form and dedication to rationality, yet depart from the utopian and purely functionalist narratives of the early twentieth century. Instead, they integrate a nuanced awareness of local traditions, contemporary social realities, and the global architectural discourse shaped by digital technologies, ecological concerns, and cultural hybridization.

A key dimension of neo-modernism in Lviv arises from the city's historical fabric, which includes layers of architectural heritage ranging from Art Nouveau and interwar functionalism to Soviet-era styles. This stratification, together with the reshaping of professional education and openness to international experience, stimulates architects to adapt modernist aesthetics to contemporary needs. As a result, projects in Lviv often embody simpler facades defined by clean lines and balanced volumes, while selectively incorporating new materials and subtle ornamental accents that reflect modern standards of comfort, sustainability, and cultural identity. These design approaches generally avoid overt historicizing quotes or ironic playfulness, distinguishing themselves from postmodern trends, yet retain the fundamental aspiration for clarity and functional efficiency, hallmark traits of modernist thought.

The relevance of neo-modernist architecture for Lviv's urban development extends beyond stylistic preferences, revealing broader social, technological, and cultural transformations. By contextualizing architectural designs within rapidly shifting market dynamics, emerging lifestyle patterns, and an evolving civic consciousness, neo-modernism exemplifies how historic cities can mediate between global design currents and local cultural continuity. In doing so, it provides valuable insight into the ways contemporary architectural expression can reconcile the legacies of modernism with the diversified, often fluid realities of the present day. This research offers a foundation for further academic inquiry, serving as a stepping stone toward establishing a refined conceptual apparatus and methodological framework that can deepen understanding of neo-modernist phenomena in other urban environments regionally and worldwide.

Keywords: modernism; postmodernism; neo-modernism; contemporary architecture; architectural terminology; early 21st-century architecture; late modernism.